

Саванна

У віці тринадцяти років

Блоссом Гров, штат Джорджія

Я не чула нічого, окрім оглушливого стукоту свого серця, надто швидкого і гучного, схожого на руйнівні літні бурі, що охопили Джорджію в дні шаленої спеки.

Мені ставало дедалі важче дихати — здавалося, легені поступово відмовляли. Повітря в грудях перетворилось на тверді гранітні брили, які так тиснули на мене, що я застигла на місці, дивлячись, як у ліжку поступово згасає дух Поппі, а батьки хапаються одне за одного, немов також помирають. Їхню дитину, їхню першу доньку перемагає рак прямо на наших очах, а смерть зловісною тінню нависає над нею, готуючись забрати. Тітка ДіДі стояла, обіймаючи себе руками, ніби це було єдине, що ще тримало її на ногах.

Іда стиснула мою руку так сильно, що могла б зламати кістки. Я відчула, як тендітне тіло моєї молодшої сестри тремтить від страху, болю чи повного несприйняття того, що все це відбувається *насправді*.

Сльози безупинно лилися з моїх очей.

— Саванно? Ідо? — ніжно окликнула мама.

Я кліпала крізь вологий серпанок, аж доки не побачила перед собою маму. Я почала хитати головою, і моє тіло, здавалося, знову поверталось до життя, виходячи із заціпеніння.

— Ні... — прошепотіла я, відчуючи на собі наляканий погляд Іди. — Прошу... — моє ледь чутне благання розчинилося в задушливій тиші довкола нас.

Мама нахилилась і тремтячою рукою провела по моїй щоці:

— Потрібно попрощатись, мила.

Її голос дрижав, хрипкий та змучений. Вона озирнулася через плече на ліжко, де сидів Рун і вкривав поцілунками руки, пальці та обличчя моєї старшої сестри. Він дивився на свою Поппімін тим самим поглядом, наче вона була створена лише для нього. Здавлений крик вирвався з моїх вуст, коли я спостерігала за ними.

Це все не реально. *Не могло* бути реально. Вона не могла покинути його. Не могла покинути нас...

— Дівчатка, — знову наполягла мама нетерплячим голосом.

Моє серце розбилося, коли її нижня губа почала тремтіти.

— Вона...

Мама заплющила очі, намагаючись втримати хоч краплю самовладання та не промовити те, що збиралась. Не знаю, як вона це робила. Я так не могла. Не могла це витримати. Не могла це *зробити*.

— Сав, — покликала Іда.

Я обернулась, щоб поглянути на молодшу сестричку: на її темне волосся, зелені очі, гарно виражені ямочки на щоках, на почервонілу від плачу шкіру та ніжне, сповнене болю обличчя.

— Ми мусимо.

Її голос дрижав, але вона підбадьорливо кивнула мені. Прямо зараз Іда мала більше сили, ніж я могла зібрати в собі.

Вона встала, тримаючи мене за руку залізною хваткою, і повела за собою. Підвівшись, я кинула погляд

на наші переплетені руки. Невдовзі так буде завжди: лише дві наші руки — жодної третьої, що тримала б нас і направляла.

Я йшла за Ідою, і кожен крок до ліжка відчувався так, ніби я пробиралася крізь густу трясовину. Ліжко поставили біля вікна, щоб Поппі могла дивитися на зовнішній світ та опалі пелюстки рожево-білого вишневого цвіту, які підхоплював легкий вітерець і розвіював землею. Побачивши нас, Рун підняв погляд, та я не змогла зустрітися з ним очима. Мені не вистачило духу дивитися на нього в ту мить, якої ми всі боялись і в настання якої я ніколи не вірила.

Я вдихнула якомога глибше та разом з Ідою підійшла до ліжка. Першим, що я почула, було дихання Поппі. Воно змінилось: стало важким і хрипким. На її вродливому обличчі відображались виснаження й боротьба...

А також виднілися зусилля, які їй доводилося прикладати, аби протриматися хоча б на кілька хвилин більше та залишитися з нами якомога довше. Та попри це все вона широко всіхнулася, побачивши нас, своїх сестер і ліпших подруг.

Наша Поппі... найкраща людина, яку я тільки знала.

Піднявши тонкі кволі руки, Поппі простягнула їх нам обом. Коли я відчула, яка вона холодна й яка слабка у неї тепер хватка, то заплющила очі.

— Я люблю тебе, Поппі, — прошепотіла Іда.

Коли вона поклала голову на сестрині груди та міцно її обійняла, я трималася, щоб не впасти додолу. Поппі заплющила очі та лиш порухом губ поцілувала Ідину голівку.

— Я теж... тебе люблю... Ідо, — відповіла вона, ухопившись за нашу молодшу сестру так, ніби ніколи не збирається її відпускати.

Іда була копією Поппі в усіх аспектах: характером, зовнішністю, незмінно позитивним поглядом на життя. Поппі провела пальцями по волоссю Іди.

— Залишайся такою, якою ти є, — прошепотіла вона і поклала свою ослаблу долоню на Ідину щоку, коли та підняла голову.

— Залишусь, — відказала Іда, і її голос надломився, коли вона вставала, неохоче відпускаючи руку Поппі.

Цей момент привернув мою увагу. Не знаю чому, але я хотіла, щоб Іда ще побула з нашою сестрою. Може, якби ми лишилися разом із нею, Поппі не потрібно було б покидати нас. Можливо, ми могли б затримати її тут, де вона в безпеці...

— Сав... — прошепотіла Поппі. Її очі сяяли, коли ми зустрілися поглядами.

Я не витримала — моє обличчя посмутніло, і сльози потекли рікою.

— Поппі, — озвалась я, узявши її за руку й тримаючи ближче до себе.

Я все хитала головою, мовчки благаючи Бога, усе-світ, *когось* зупинити це, подарувати нам диво та лишити її з нами хоча б ще на трішки.

— Усе... гаразд... — запевняла Поппі, перебиваючи мої безмовні благання.

Сестрина рука тремтіла. Я піднесла її до своїх вуст, щоб поцілувати в холодну шкіру, а тоді побачила, що тремтить не вона, а я. Сльози скочувались моїми щоками.

— Саванно, — мовила Поппі, — я... готова... іти...

— Ні, — я захитала головою.

Моєї спини торкнулась долоня, навколо талії обвилась рука. Я знала: це мама та Іда стримували мене.

— Я не готова... Ти потрібна мені... Ти моя старша сестра... Ти потрібна мені, Поппі.

Мені нестерпно сильно заболіло в грудях, і я знала: це моє серце розбивається на крихкі друзки.